

שופטים ט"ו

1) תלמוד בבלי מסכת סוטה זט עמוד א

(שופטים טו) וילך שמשון וילכד שלש מאות שועלים - Mai shana shouleim? אמר רבי איבר בר נגדי א"ר חייא ברABA, אמר שמשון: יבא מי שחוזר לאחריו, ויפרע מפלשטים שחזרו בשבעתנו.

2) תלמוד ירושלמי מסכת תרומות פרק ח זט מו טור ב/ה"ז

תני סיועות בני אדם שהיו מהליכין בדרך ופגעו להן גוים ואמרו לנו אחד מכם ונחרוג אותו ואם לאו הרי אלו הרגין את כול' אפלו כולן נהרגין לא ימסרו נפש אחת מישראל ייחדו להן אחד כगון שבע בן בכרי ימסרו אותו ולא ייהרגו אמר רבי שמעון בן לקיש והוא שיאה חייב מיתה כשבע בן בכרי ורבי יוחנן אמר אף על פי שאינו חייב מיתה כשבע בן בכרי

3) רמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ה הלכה ה

נשים שאמרו להם עובדי כוכבים לנו אחת מכון ונטמא אותה ואם לאו נתמא את כולן יטמאו כולן ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל, וכן אם אמרו להם עובדי כוכבים לנו אחד מכם ונחרוגו ואם לאו נהרגו כולכם, יהרגו כולם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל, ואם יחוודהו להם ואמרו לנו פלוני או נהרגו את כולכם, אם היה מחוויב מיתה כשבע בן בכרי יתנו אותו להם, ואין מוריין להם כן לכתלה, ואם איןנו חייב מיתה יהרגו כולן ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל.

4) רשיי מסכת סנהדרין זט עב עמוד ב

יצא ראשו - באשה המקשה הילד ומסוכנת, וקתני רישא: החיה פושטת ידה וחותכתו ומוציאתו לאברים, דכל זמן שלא יצא לאoir העולם לאו נפש הוא ונינתן להרגו ולהחצלו את אמו, אבל יצא ראשו - אין נוגעים בו להרגו, דזהו ליה כילד ואין דוחין נפש מפני נפש, ואם תאמר מעשה דשבע בן בכרי (شمואל ב, כ) הנה ראשומושליך אליך דוחה נפש מפני נפש - הטעם מושום דאפלו לא מסרו לו היה נהרג בעירCSI תיפשנה יואב והן נהרגין עמו, אבל אם היה הוא ניצול אף על פי שהן נהרגין לא היו רשאין למסרו כדי להציל עצמן, אי נמי: מושום דמוריד במלכות הוה, והכי מפרש לה בתוספתא

5) מלבי"ם על שופטים פרק טו פסוק יא - חלק באור העניין

הלא ידעת כי מושלים בנו פלשתים - כי הדין הוא שעכו"ם שאמרו לנו אחד מכם ונחרוגו לא ימסרו הוה (לדעת הרמב"ם) א"כ חייב מיתה כשבע בן בכרי, ר"ל אף שאינו חייב מד"ת רק מדין מלכות, וכן אם היה רודף רבים שע"י גיע סכנה לכל ישראל שאו מוסרים אותו אף שלא יחוודהו (כמ"ש הט"ז בי"ד סיון קנ"ז), ותחלה אמרו הלא ידעת כי מושלים בנו פלשתים ומה זאת עשית וא"כ אתה רודף את הכלל, והשיב אני לא חשבתי שיגיע לכם נזק כי כאשר עשו לי כן עשיתיהם להם - והוא דברים שביני לבנים בלתי נוגעים אל הכלל:

6) בראשית רבבה (וילנא) פרשה צח

יג דן דין עם אחד שבט ישראל, כמיוחד של שבטים, א"ר יהושע בר נחמה אילולי שנדרך למינוח שבשבטים אפלו שופט אחד שהעמיד לא היה מעמיד, ואיה זה, זה שמשון בן מנוח, כמיוחד של עולם מה ייחדו של עולם אינו צריך סייע, כך שמשון בן מנוח אינו צריך לסייע אלא (שופטים טו) וימצא לחוי חמור טריה, מהו טריה בר תלתא יומין, רבי אבון אמר בטינה תרין, היא דעתיה דר' אבון אמר רבי אבון בלחי החמור חמור חמורתים וכו', ויצמא מאי, דמפטפט צחי, אמר רבי חוניא ורבי עזירה בשם רבי יוחנן אפלו היה צורך של מים לא היה יכול לפשטוט את ידו וליטלו, אלא (שם טו) ויקרא אל ה' ויאמר אתה נתתנה ביד עבדך וג', אמר לפניו רbone העולמים אם איןנו בינו לבין אלא המילה הזאת כדאי הוא שלא אפלו בידון, מיד (שם) ויבקע אלהים את המכחש אשר בלחי, רבי לוי ורבנן, רבי לוי אמר המקום ההוא שמו לחוי, רבנן אמר המקום ההוא מכתש שמו, רבי אבון בר כהנא ור' ברכיה בשם רבי אליעזר מלמד שהביא לו הקב"ה מעיין מבין שניין, באיזו זכות מברכתו של משה שאמר זינק מן הבשן מבין שניין.